

чи, ако дохождахъ съ тебе въ голѣмытъ коріи, вълцытъ щѣли да мя грабнатъ.

— Гледате ли размышленія? казѧ Германъ малко сплетенъ?

— Има право, възрази Марійка, вий наистинѧ така му бѣхте казали: той има добръ память, добръ той помни. Но научися, и ты Петко, че баща ти не лѣже никога. Ный минахмы голѣмытъ коріи до като ты спѣше, и сега смы въ по малкѣтъ коріи, гдѣто нѣма злотворны животны.

— Малката корія далечъ ли е отъ голѣмытъ?

— Доста далечъ; въпрочемъ вълцытъ не излизатъ отъ голѣмытъ коріи. А послѣ, ако и да бы дошли, бащата ги бы истрепаль.

— И ты, Марійке, е?

— И ный тоже, да, защото и ты бы ни спомогналъ, Петко, не ли? Тебе не тя е страхъ, не ли? Ты бы добръ ударилъ, и ты, вълцытъ!

— Да, да, отговори момчето пълно съ гордостъ и героическо стояніе, ный бяхмы ги убили!

— Нѣма никой да говори като тебе на дѣцата, казѧ Германъ на Марійкѧ, и да ги вразумѣва. Истина е чи преди малко время и ты сама бѣше едно дѣте, и помнишъ какво ти е казвала майка ти. Азъ мисля чи колкото повече е младъ нѣкой, толкозъ по добръ умѣе той да ся споразумѣва съ младытъ. Мене мя е страхъ да не